

Maria Myyryläisen puhe etäherättäjäjuhlien lähtöseuroissa 11.6.2020

www.h-y.fi/verkkoseurat

Siionin virressä 41 sanotaan: "Minä vaivainen, vain mato matkamies maan." Virsi on varmasti monelle tuttu mieleenpainuvasta alustaan. Selaillessani Siionin virsiä huomiointani ei kuitenkaan kiinnittänyt mato matkamies maan, vaan sana vaivainen. Se esiintyy Siionin virsissä moneen kertaan, eri virsissä. Vaivainen sanalla kuvataan aina ihmistä.

Aloin pohtimaan, mitä sanalla oikeasti tarkoitetaan. Ensimmäinen mielikuvani sanasta vaivainen on jollain tavalla sairas tai estynyt ihminen. Puhutaan vaivasta, kun selkä on kipeä tai jalka paketissa. En kuitenkaan uskonut, että kun virsissä puhuttiin ihmisen vaivaisuudesta, sillä viitattiin fyysisiin oireisiin. Mutta yleiskäsitys tällaisista vaivoista kuitenkin syntyy: selän kipeytyminen tai jalan loukkaaminen ei yleensä ole meidän käsissämme. Emme voi mitään vaivoillemme. Ne tulevat ja menevät, mutta ne eivät ole meidän hallittavissa.

Toinen asia, mikä vaivaisuudesta tulee mieleen, on ihminen itse. Meillä on piirteitä, jotka väistämättä vaivaavat, muita tai meitä itseämme. Esimerkiksi itsekkyyys ja kriittisyys voitaisiin luokitella vaivaiseksi. Samalla tavalla oma ajattelutapamme saattaa olla vaiva, joka estää meitä edistymistä, ihan samalla tavalla kuin kipsi jalassa estäisi.

Ihmisen perusluonteeseen kuuluu vaivaantuminen. Kolmas asia, mikä mieleeni ihmisen vaivaisuudesta tulikin, on ihmistä vaivaavat asiat. Meitä vaivaa maailmanmeno ja elämän surut ja huolet. Elämä tuo tiellemme huonoja aikoja. Silloin vaivaisuutemme näkyy. Olemme pieniä ihmisiä isossa maailmassa. Meidän tiellemme tulee esteitä, jotka aiheuttavat meille huonoja aikoja. Mutta samalla tavalla elämänkin tuomat haasteet ovat oman kontrollimme ulkopuolella. Tämänkään kaltaisiin vaivoihin meillä ei ole sanavaltaa, meidän on vain hyväksyttävä niiden olemassaolo.

Virsi 41 tiivistää tämän kauniisti: "Ilo häipyä vain hetkisen kestätyään, kuten kuihtuvi kukkanen täällä." Maanpäällä ilo on lyhytaikaista, eikä sitä ole luotu kestämaan. Se on kukkanen, jonka on määrä kuihtua kukoistettuaan hetkisen. Meidän elämä on väistämättäkin vaivaista, se on elämän luonne. Vaivaisuuteen kuuluu huonot hetket, kipsit jalassa ja ne pienet ilon hetket. Niin kuin samainen virsi sanoo: "Elo täällä kuin unta ja varjoa on, kuin kuohuva koski se on levoton." Meillä ei ole valtaa vaivaisuuteen tai elämän levottomuuteen. Meidät on luotu selviämään elämästä, vaikka sitten vaivaisesti.

Virsi 41 on kuitenkin toiveikas. Viimeisessä säkeistössä puhutaan loppumattomasta ilosta. "- - kun kuolema silmäni sulkee, ilo taivaassa lahjoita loppumaton." Virsi uskoo siihen, että vaikka tämänhetkinen elämämme onkin vaivaista ja levotonta, odottaa meitä kuoleman jälkeen loppumaton ilo. Viimeinen säkeistö pitää toivoa yllä siitä, että ihmisen on mahdollista saavuttaa jonkinlainen vaivattomuus. Ja ehkä juuri tuon takia sana vaivainen esiintyy Siionin virsissä niin monesti: vaivaisuus kuvastaa elämää monelta kannalta, mutta se kuvastaa myös jonkin puuttumista. Jonkin sellaisen puuttumista, joka on saavutettavissa uskon kautta. Ehkä täydellinen vaivattomuus on ihmiseltä ikuisesti saavuttamattomissa, mutta ihminen saa uskoa paikkaan, jossa hänen vaivaisuutensa on hyväksytty, eikä se enää ole este.

Se paikka on tämän virren mukaan Jumalan luona.